

Фото з сімейного архіву родини Корців.

«Коли Василько був в АТО, мені не давала опустити руки наша новонароджена донька»

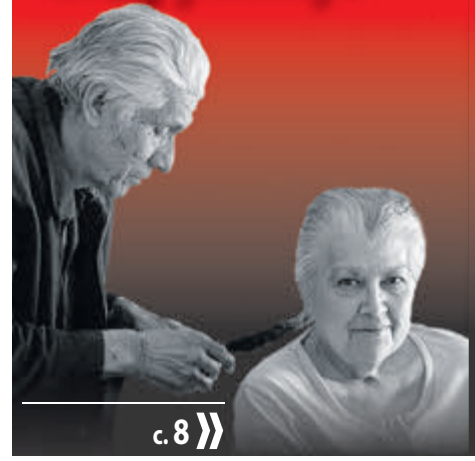
с.9–11 >>

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

volyn.com.ua

23 травня 2019 року №5(7) Ціна 6,5 грн

Кого будеш рятувати під час пожежі: дитину чи дружину?

с.8 >>

Фото tutkatamka.com.ua.

Фото 24.smi.org.

Олег Скрипка: перша жінка — таємниця, друга — чарівниця

● **ІСТОРІЯ НОМЕРА** Французька романтика, українська харизма і пізні багатодітне батьківство: таємниці подружнього життя лідера музичного гурту «ВВ» («Воплі Відоплясова»)

с.5–7 >>

photo.vistanews.ru

Доле, де ти?

Не шукай — воно тебе знайде

● **ПРО СОКРОВЕННЕ** Чому для того, щоб зустріти коханого чи кохану, треба припинити пошуки?

Олена САВИНОВА,
психолог, спеціалізується на темі міжособистісних стосунків і кризових станів, блог на сайті bbc.com

ЧОРНА КІШКА У ТЕМНІЙ КІМНАТІ

Дедалі частіше чую від жінок і чоловіків — юних і не дуже — мовляв, зараз складно знайти когось для серйозних почуттів. Причому, дівчата нарікають, що хлопцям потрібні начебто легковажні, безтурботні особи для нетривалих зустрічей. Тих же, за їхніми словами, саме це й не влаштовує. Нібито представниці прекрасної статі хочуть здебільшого розважатися, з першого ж дня знайомства прискіпливо «сканують» фінансову спроможність обранця.

Тож слухаю їх і думаю: що коли б тридцятирічну красуню й розумницю Ольгу, котра вже зневірилася в успіху пошуків партнера, взяти й познайомити з сором'язливим комп'ютерним генієм Владиславом?

Вона ж бо з надією в очах «зависає» після роботи у різних модних кафе, хоч залюбки готувала б вечерю чоловікові. Влад просиджує допізна в офісі, де дівчат якщо й є одна-дві, у них йому не вистачає загадковості. Доглянуті й веселі завсідниці численних тусівок йому зовні хоча й подобаються, проте він вважає, що дружини з них будуть ніякі. Йому ж потрібна жінка серйозна.

МУДРІСТЬ ІЗ БАБУСИНОЇ СКРИНІ

Проблема не в тому, що люди шукають не в тих місцях, а в хибному стані пошуку як такому, котрий, якщо вчасно не зупинитися, ризикує перейти до розряду вічного. Хто не знає бабусиною вислову про любов, яка ніби здатна знайти суджену навіть на архаїчній печі? Пам'ятаю,

“**Людина, зайнята лише пошуком партнера, при всій зовнішній привабливості стає порожньою і нецікавою.**”

як сама глузливо відмахувалася від таких повчань, нашвидкуруч дофарбовуючи її перед черговим романтичним побаченням.

Мудрість зі скрині стала зрозумілою пізніше. Коли людина перебуває у стані пошуку, її свідомість значно звужується. Весь потенціал особистості спрямовується на досягнення мети — знайти коханого. З'являється, як кажуть психіатри, надцінна ідея, котрій підпорядковуються усі інші інтереси і прагнення.

Якщо ви займаєтеся спортом, то це неодмінно для того, щоб виглядати привабливо в очах майбутнього обранця. Вибираючи одяг, сидячи в перукарні, постійно у вас на думці,

яке враження це справить на когось. Стан пошуку стимулюється ще й прийнятою у розвиненому суспільстві орієнтацією на активність, дію. Мовляв, якщо сидітимеш, склавши руки, чого доб'єшся? І хоч ви начебто тяжко працюєте над власним удосконаленням, насправді відбувається збідніння особистості. Всі емоції, почуття, вподобання, котрі не стосуються головної мети — знайти коханого, відкидаються. Людина, зайнята лише пошуком партнера, при всій зовнішній привабливості стає порожньою і нецікавою. Тож не дивно, що нові знайомства не закінчуються глибшими стосунками, а відчай поглиблюється.

ТРОФЕЙНИЙ ЧОЛОВІК І «ФАЛЬШИВА» ЖІНКА

Ще одна небезпека ретельного пошуку — завищені вимоги до майбутнього партнера. Адже після виснажливого бігу по колу людина підсвідомо прагне, нарешті познайомившись, якомога швидшого відшкодування її моральних збитків. Тому сприймає нового знайомого не зі здоровою цікавістю до його внутрішнього світу, а як трофей, на котрий перекладаються образи за колишні любовні невдачі.

Але найприкріше навіть не це. Головна небезпека — намагаючись довгий час бути такими, щоб сподобатися судженому, ми «забуваємо», що і хто насправді подобається нам. Тим більше, що ті риси, які, на думку більшості, повинні притягувати осіб протилежної статі, також є суперечливим твердженням.

Люди з їхніми смаками всі різні. Тож у надмірному прагненні бути цікавими іншим, «справжніми» чоловіками і жінками, фактично стаємо фальшивими. Коли ж припиняємо активний пошук і пов'язану з цим орієнтацію на вигадані невідомо ким ідеали, відновлюємо власну натуральність.

Згадуємо, наприклад, що в реальності зовсім не любимо, скажімо, суші, море взимку, спідницю, взуття на підборах, електронну музику, як вдавали раніше. Натомість із радістю прогуляємося зимовим парком у старих джинсах і пуховику, без грама косметики. І найголовніше. Кохання не можна знайти, його так само ніхто нам не може дати чи подарувати, воно — в нас самих.

Отже, не шукати його потрібно, а розвивати здатність любити у собі. Починаючи, звісно, з себе. Тільки не у вульгарному сенсі — любити себе, коханого. А в сенсі — зрозуміти власний внутрішній світ, свої прагнення, інтереси, прийняти себе у цьому світі. Така людина, без сумніву, буде цікавою усім.

volyn.com.ua

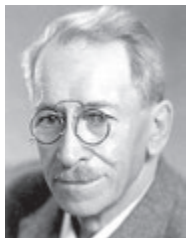
«Так ніхто не кохав»

«Цілуй, цілуй, цілуй її...» — уже 115 років

● **З висоти душі** Або *Carpe diem* Олександра Олеся

Якою мірою латинський вираз *Carpe diem*, що в перекладі означає «лови день» або його переносне значення «поспішай жити», стосується феноменального українського поета Олександра Олеся (справжнє прізвище Олександр Кандиба, 1878–1944 р.р.)? Відповідь ми отримаємо, коли пригадаємо його біографію і літературну творчість

Автор безсмертної пісні про кохання Олександр Кандиба.

творчою візитівкою Олександра Олеся, а й гімном кохання, весни, молодості — усього того, що наснажує, окрилює, надихає... але й швидко минає. Звідси й щирий заклик ліричного героя, співзвучний з античним філософським вченням епікурейством — насолоджуватися кожною миттю буття і «поспішати жити»:

*Лови летючу мить життя!
Чаруйсь, хмілій, впивайся
І серед мрій і забуття
В розкошах закохайся.*

*Як іскра ще в тобі горить
І згаснути не вспіла, —
Гори! Життя — єдина мить,
Для смерті ж — вічність ціла.*

Вірш написаний у 1904 році, але популярний уже понад століття. Хоча можна говорити про два умовні періоди. Перший безпосередньо пов'язаний із коханою дівчиною Вірою Свадковською (майбутньою дружиною), з якою познайомилися у 1903 році в Слов'янську і закохалися одне в одного мало не з першого погляду. Прикметно, що Олексій — це літературний псевдонім авторства Віри Свадковської, утворений від ніжно-пестливого імені коханого — Олександр:

еміграція, смерть від рук гестапівців сина — поета і члена ОУН Олега Ольжича) і великий талант поета-лірика, тисячі шанувальників і шанувальниць, кілька поколінь українців співають пісні Олеся, понад 80 віршів покладено на музику. Вірш «Чари ночі» став народним шлягером-романсом — «Сміються, плачуть солов'ї і б'ють піснями в груди: «Цілуй, цілуй, цілуй її — знов молодість не буде!»

Саме ця пісня стала не лише

“ **Леся Українка, визнаючи талант Олександра Олеся як поета-лірика, припустила, що «вже писати їй ліричних віршів не варто».**

Продовження на с. 4

Ірина КОНСТАНКЕВИЧ,
народний депутат України від партії
УКРОП

Багато дивовижних речей траплялося з письменником, чимало радісного й сумного сплелось воедино. Та й долю він собі напрокував назвою першої збірки «З журбою радість обнялась». Контрасти в житті (агрономічна освіта, робота ветеринара, революція, реакція,

Фото prosvit.org.

Хрест після перепоховання з Праги у Києві на могилі Олександра Олеся і Віри Кандиби. Він також є символічною могилою загиблого в нацистському таборі Заксенгаузен їхнього сина — поета Олега Ольжича.

Початок на с. 3

*Те ім'я, що мені дала Ти
Удні, осяяні Тобою,
Його прийму я в свою душу,
Зіллю з своєю кров'ю...*

У Петербурзі Віра й Олександр побралися, тут вийшла друком перша збірка віршів «З журбою радість обнялась» (1907), яка відразу його прославила і серед читачів, і серед критиків: «Чи Ти думала, що наша книжка буде мати такий успіх, а ім'я, дане Тобою, зробиться символом кохання?»

Захоплення ліричним, мелодійним, чуттєвим віршем було без перебільшення всенародним. Христя Алчевська називала Олеся «українським Гейне», Леся Українка, визнаючи його талант як поета-лірика, припустила, що «вже писати їй ліричних віршів не варто». А наша сучасниця Оксана Забужко, коментуючи цей феномен, називає Олеся чи не «єдиним прикладом успішного масового поета».

Друге життя у вірш Олеся «Чари ночі» вдихнули композитори і музичні виконавці. Відтоді як текст було покладено на музику (композитори Василь Безкоровайний, 1960 р., Герман Жуковський, 1967 р., А. Кос-Анатольський), цей романс став фаворитом української естради. Його виконували Дмитро Гнатюк, Діана Петриненко, Ніна Матвієнко, Тоня Матвієнко, Денис Сагіров, Григорій Гаркуша, тріо бандуристок «Вербена» і Волинський народний хор та багато-багато інших професіоналів і аматорів.

Якою мірою Carpe diem може стосуватися нас? Прочитайте вірш «Чари ночі» або ж прослухайте пісню «Сміються, плачуть солов'ї...» у божественному виконанні Ніни Матвієнко і скоріться цій потужній енергетиці життєлюбства, славлення молодості, кохання, весни:

*Чому ж стоїш без руху ти,
Коли весь світ співає?
Налагодь струни золоті:
Банкет весна справляє.*

Адже все залежить від нас — весна, молодість, кохання. Ми не лише «ловці дня» — ми творці свого життя.

● НАША КЛАСИКА

ЧАРИ НОЧІ

Олександр ОЛЕСЬ

*Сміються, плачуть солов'ї
І б'ють піснями в груди:
«Цілуй, цілуй, цілуй її —
Знов молодість не буде!*

*Ти не дивись, що буде там,
Чи забуття, чи зрада:
Весна іде назустріч вам,
Весна в сей час вам рада.*

*На мент єдиний залиши
Свій сум, думки і горе —
І струмись власної душі
Улий в шумляче море.*

*Лови летючу мить життя!
Чаруйсь, хмелій, впивайся
І серед мрій і забуття
В розкошах закохайся.*

*Поглянь, уся земля тремтить
В палких обіймах ночі,
Лист квітці рвійно шелестить,
Траві струмок воркоче.*

*Відбилися зорі у воді,
Летять до хмар тумани...
Тут ллються пахощі густі,
Там гнуться верби п'яні.*

*Як іскра ще в тобі горить
І згаснути не вспіла, —
Гори! Життя — єдина мить,
Для смерті ж — вічність ціла.*

*Чому ж стоїш без руху ти,
Коли весь світ співає?
Налагодь струни золоті:
Банкет весна справляє.*

*І сміло йди під дзвін чарок
З вознем, з піснями в гості
На свято радісне квіток,
Кохання, снів і млості.*

*Загне все без вороття:
Що візьме час, що люди,
Погасне в серці багаття,
І захохнуть груди.*

*І хочеш ти вернуть собі,
Як Фауст, дні минулі...
Та знай: над нас — боги скупі,
Над нас — глухі й нечулі...»*

*Сміються, плачуть солов'ї
І б'ють піснями в груди:
«Цілуй, цілуй, цілуй її —
Знов молодість не буде!»*

1904.

Олег СКРИПКА: перша жінка — таємниця, друга — чарівниця

● **ІСТОРІЯ НОМЕРА** Французька романтика, українська харизма і пізнє багатодітне батьківство: таємниці подружнього життя лідера музичного гурту «ВВ» («Воплі Відоплясова»)

Особисте життя співака чистісінько як його пісні: спочатку драйвове, запальне, колоритне з пікантним присмаком французького «шарману», потому змінюється на виважене і з неповторним національним колоритом. Які жінки так міняли його долю? Чи, можливо, навпаки: які події дарували співакові таку різну любов?

Інна ПІЛЮК

ЧУЖОЗЕМНІ АМУРНІ ПУТА ЗАХОПИЛИ НА СІМ РОКІВ

Мало хто знає, але старт творчої діяльності суперпопулярного у 1990-ті роки гурту «ВВ» («Воплі Відоплясова») починався у Франції. Група талановитих драйвових хлопців, серед яких був і Олег Скрипка, поїхали туди з гастролями і затрималися аж на кілька років.

Жити у країні романтики і не закохатися навряд чи комусь під силу, тим паче людині творчій та експресивній, якою завжди був соліст гурту Олег. То ж перша серйозна любов поглинула його якраз у цій країні. Дівчину звали Марі Рібо. Вони зустрілися в будинку його друзів. Марі була єдиною серед

присутніх, яка знала англійську мову, тому музикант і заприятелював із нею. Нова знайома працювала в театральном-музичному каба-

“**Український рокер не раз говорив, що йому важко згадувати цю історію кохання, адже Марі стала першою жінкою, яку він впустив глибоко в свою душу.**

ре. Дві творчі особистості майже одразу сподобалися одне одному.

Одружувалися молоді люди у Франції. Щоправда, весілля

було скромним, без білої сукні, святкування відбувалося тільки в колі сім'ї нареченої. Через відсутність інформації про дівчину недоброзичливці згодом зробили висновок, що подія стала лише формальністю, завдяки якій Олег зміг вільно їздити до Франції без візи.

Сам артист розповідає, що їхні з Марі почуття були неймовірно сильними.

Закінчення на с. 6, 7

Фото ukrainianpeople.us.

Фото key.in.ua.

Гурт «Воплі Відоплясова» був створений у 1986 році. Музичної освіти ніхто з його учасників не має. Проте це не завадило хлопцям першими заспівати рок українською мовою за межами України і стати фантастично популярними.

Наталка для Олега — це якраз ота свита, котра, як у приказці, «робить короля». З таким надійним тилом можна не тільки фестиваль організувати, а й гори звернути.

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

Початок на с. 5

Щоправда, давалася взнаки різниця культур. Дружина, наприклад, не особливо хотіла готувати вдома, часто це робив Олег. Він любив домашню, а не ресторанну їжу, і привчав до цього й Марі. Та за побутовими дрібницями, без сумніву, ховалися і значно суттєвіші розбіжності, розшифрувати які співак не бажає і взагалі він вкрай неохоче спілкується на цю тему.

Український рокер не раз говорив, що йому важко згадувати цю історію кохання, адже Марі стала першою жінкою, яку він впустив глибоко в свою душу. Також зізнався, що, розлучаючись, не проговорив із нею всієї ситуації, а просто мовчки поїхав. Скрипка жодного разу не показав шанувальникам хоча б одне спільне фото із загадковою французенкою. Пара прожила разом сім років. Відомо тільки, що жінка вдруге заміжня, і її обранець, як і Олег, грає на акордеоні.

«ТЕАТРАЛКА, ГАРНА, ВВІЧЛИВА, УКРАЇНКА — ЗНАЧИТЬ, БУДЕШ МОЄЮ»

Коли закордонні вояжі гурту «ВВ» закінчилися і тамтешня любов дала тріщину, Олег повернувся в Україну. З головою поринув у творчість. Якраз зародилася ідея масштабного етнофестивалю «Країна мрій», який з успіхом проходить уже 15 років. Цікаво, що палким прихильником української культури артист став якраз у Франції. Приїхавши туди російськомовним, аполітичним

Доньки Олеся та Зоряна є наймолодшими у сім'ї Скрипок. Дівчатка — школярки і паралельно здобувають ще й музичну освіту.

рокером, уже в середині 1990-х говорив винятково українською і вирішив активно популяризувати у світі національний культурний продукт.

А за творчістю не забарилася і чергова любов. Коханою музиканта стала раніше не відома у творчих колах Наталка Сидь. Позналилися вони у столичному театрі «Дах». «Дівчина — театралка, гарна, ввічлива, українка», — таке перше враження на музиканта справила яскрава брюнетка.

Та насправді за скромним набором характеристик Олег розгледів значно більше. Молоді люди згодом стали разом жити і не розлучаються вже 18 років. Подружжя вкрай рідко відвідує світські заходи, тому Наталка не є впізнаваною для більшості тамтешньої гламурної публіки. Коли таке й відбувається, дружина Скрипки завжди виглядає скромно, та від цього не менш стильно. Вона полюбляє носити одяг в етнічному українському стилі, не зловживає макіяжем, чим одразу завоювала серця шанувальників музиканта.

Наталка після народження дітей (а їх у сім'ї вже четверо) не працює, займається вихованням Скрипок-молодших. Але її «домашність» дехто трактує як вимушену,

породжену надмірною ревнивістю чоловіка. Олег із цього щиро дивується і запевняє, що дружина сама не любить публічності. Крім того, він вважає, що Наталя обов'язково мусить реалізувати себе, адже за освітою вона актриса, і, як тільки діти підростуть, повинна повернутися на сцену, коли, звичайно, сама цього захоче.

ПЕРШУ СКРИПКУ У РОДИНІ ГРАЮТЬ... ЮНІ СКРИПКИ

Романові, найстаршому синові Олега та Наталі, — 14 років, Устимові — 12, донечці Олесі — 9 і наймолодшій Зоряні — 7. Діти творчого подружжя вже проявляють таланти: співають, грають

Є проста теза: людина може бути сильною у зовнішньому світі, якщо у неї є внутрішній. Роблячи і його публічним, цей світ втрачаєш.

на фортепіано, пробують освоїти й інші інструменти з чималої колекції зіркового тата. От тільки часу на спільні заняття бракує, розпові-

дає Олег: «Я тільки два рази на місяць можу повністю присвятити дні сім'ї. І то ми, зазвичай, в цей час кудись виїжджаємо. Хотілося б, щоб це було хоча б один раз на тиждень».

Підхід до виховання у нього простий: потрібно показувати приклад своїми вчинками. Скрипка став батьком у порівняно пізньому віці, у 41 рік, але вважає, що сучасні молоді люди не здатні добре виховати і оцінити всі переваги новонародженої дитини. Для цього необхідно дозріти і осмислити таку подію, як неймовірно цінний Божий дар. Отак проста Наталка своїми чарами із запального рокера зробила затятого сім'янина і зразкового батька.

Цій парі можна лиш позаздрити. Закохані не звертають уваги на стереотипи, а просто люблять одне одного та й дітей виховують по-новому. Олегове абсолютно нетипове для зірки бажання «не світити» на табloidних шпальтах власну родину заслуговує на повагу: «Є проста теза: людина може бути сильною у зовнішньому світі, якщо у неї є внутрішній. Роблячи і його публічним, цей світ втрачаєш».

За матеріалами ivona.bigmir.net, gordonua.com, 24smi.org.

Синам Романові та Устимові є чому повчитися у відомого тата і в професійному плані, і в дотриманні життєвих принципів.

Фото 24smi.org.

Кого будеш рятувати під час пожежі: дитину чи дружину?

● **ПСИХОЛОГІЯ ВЗАЄМИН** Сократ, великий філософ і багатодітний батько, полюбляв вийти на площу і поставити складне запитання своїм сучасникам. Одне з них було таким: «Якщо трапиться пожежа і можна врятувати лише когось одного, то хто це буде — дружина чи одна дитина?»

Ліна РОМАНОВА

Усі чоловіки на площі відповіли: «Дитину, звичайно». А Сократ сказав: «А я врятую свою молоду дружину. Ми посумуємо разом, і вона народить мені ще нащадків. А якщо врятую дитину, то горе буде і мені, і їй. Вона своїм виглядом завжди нагадуватиме мені про трагедію. Малюк втратить і братів-сестер, і маму, а потім отримає мачуху, яка не зможе його любити так, як любила мама».

Мені стало цікаво, що відповідь мій чоловік. Запитала, не відриваючись від читання, а він сказав: «Дитину. Всі врятовують дитину. Вона беззахисна і... ну, не знаю, буду рятувати всіх, але якщо одну, то дитину». Я йому розповіла про Сократа. Він відклав газету. Увесь вечір ми обговорювали це запитання. Воно виявилося дуже складним.

Вранці обоє пішли на роботу, а діти — в школу і дитсадок...

День у мене був насичений, про Сократа я не згадувала. Нагадав чоловік, увечері: «Я думав, мене на роботі сьогодні вб'ють. Під час обідньої перерви почав розмову про Сократа, поставив його запитання співробітникам. Відповіді були очевидними. Я сказав, що увечері й сам так відповів, але зранку змінив свою думку, — Сократ переконав своїми доводами».

За словами чоловіка, після цього всі перестали їсти. Почали доводити, телефонували друзям і до розмови долучився народ з інших відділів. Зрештою покликали жінок з бухгалтерії, й ті теж почали одногосно казати: «З глузду з'їхав? Дружину можна поміняти на іншу. Дитина — твоя кров!» Порятунок прийшов в особі начальника. Той не виявив працівників на робочих місцях і розігнав «несанкціонований мітинг».

Чоловік повернувся до роботи і побачив пенсіонера, свого колегу. Той у суперечці участі не брав — обід

пропустив через свій трудоголізм. «Чого всі кричали? Премію скасували чи що?» — присів перепочити ветеран. «Та ні, тут виникла філософська дискусія», — розповів і йому про запитання, яке так активно обговорювали.

Дідусь, треба сказати, мав славу доброго сім'янина: з дружиною сорок років разом, має трьох синів, кожному дім побудував своїми руками, п'ять онуків, всі люблять його і приходять в гості. Старий замислився: «І що, всі сказали, що дитину

виберуть? А я би жінку свою вибрав! Діти — гості в родині, виростають і розлітаються з гнізда. Так, люблять мене, а я їх. Але ж кожен — відірваний шмат. А із дружиною своєю я й вмирати буду!»

Мудрість цього старого вразила. Спало на думку: може через те у нас стільки розлучень, що ми не цінуємо сім'ю? Можливо головне — не наші діти і все, що ми робимо заради них? Може всі будуть щасливі лише тоді, коли батьки цінуватимуть одне одного понад усе?

“ **Діти – гості в родині, виростають і розлітаються з гнізда. Так, люблять мене, а я їх. Але ж кожен – відірваний шмат. А із жінкою своєю я й вмирати буду!** ”

фото tutkatamka.com.ua.

Тепер і Оріся знає, яку музику люблять її батьки.

«Коли Василько був в АТО, мені не давала опустити руки наша новонароджена донька»

● **НІХТО, КРІМ ТЕБЕ** «Чоловік повинен захищати Батьківщину» — молоде подружжя Корців, яке проживає у Любешові, іншої думки й не допускає

— І все ж, — каже Ольга, — як Василькові прийшла повістка на мобілізацію, то на душі було якось тривожно, відчула, що не зовсім готова до такої розлуки. А коли він був уже в АТО, мене рятувала наша маленька донька. Вона так схожа на татка, що я дивилася на неї ніби бачила свого коханого

Луцьку. Я після закінчення Волинського національного університету працював у районному відділі освіти. Але тоді ми ще не познайомилися. Просто мені запам'яталися її очі, які вже не міг забути. Лише згодом на моє прохання знайомі знайомих дали мені телефон Ольги, і я запросив її на семінар із капоейри (цим афробразильським бойовим мистецтвом захопився з дитинства. — Авт.)

— Я Василя побачила ще коли в школі вчилася, — говорить жінка. — Він виступав як капоейрист у нас на якомусь вечорі. Тоді я подивилася на хлопчика, який граціозно стрибав — і не більше. А вже потім, коли на «Поліській регаті» фотографувала, то ми ближче познайомилися. Згодом попливли разом на

байдарках. У нас була дуже цікава мандрівка, під час якої цей капоейрист сподобався мені ще більше.

Це було літо 2010 року, перша «Поліська регата». Після неї Василько запросив Ольгу на відпочинок у компанії своїх друзів. І досі пам'ятають ту кладку у Люб'язі через Прип'ять серед очеретів, якою йшли, глуху дорогу в лісі.

— Зазвичай мандрівки на природі сприяють тому, що люди розкриваються, пізнаєш їхній характер, — каже Ольга. — Ось і тоді, коли ми йшли лісом, то Василько (до речі, так ніжно жінка називала чоловіка впродовж розмови. — Авт.) в якомусь місці позбирав сміття. Я відразу звернула на це увагу і подумала: «Добра людина».

І в подальшому вони не за словами оцінювали стосунки, а за вчинками. Хоч, бувало, з якихось причин на певний час розходилися (може, різниця у віці — Василь на сім років старший —

Продовження на с. 10-11

Катерина ЗУБЧУК

«А ПОЄДНАЛА НАС ЛЮБОВ ДО ПРИРОДИ І... КАПОЕЙРИ»

Уперше Василь побачив Ольгу випадково — на автобусній зупинці в Любешові.

— Ольга на той час, — каже чоловік, — вчилася на фотографа в

В очікуванні донечки, яка ще до свого народження дивилася на поліські пейзажі очима мами і тата.

Початок на с. 9

якусь роль грала у цьому), але розлуки тривали недовго. І, як вважають тепер Корці, інакше й бути не могло. У них дуже багато спільного: однакову музику слухають, одні й ті ж книжки читають, особливо якщо йдеться про сучасну українську літературу. А романтичні мандрівки із спілкуванням біля вогнища, які ні з чим незрівнянні, для них є найкращим відпочинком.

«БУЛИ СЛЪЗИ, КОЛИ СВЯЩЕНИК ЗАПИТАВ, ЧИ ГОТОВІ ПІДТРИМУВАТИ ОДНЕ ОДНОГО В РАДОСТІ Й ГОРІ ДО КІНЦЯ СВОГО ЖИТТЯ»

Оскільки Василь і Ольга зустрічалися п'ять років до одруження, то само собою складалося, що не потрібний був офіціоз і в знайомстві з батьками. В обох родинах знали про їхні стосунки й радісно зустріли новину, що буде весілля.

Припала ця подія на 1 лютого 2015 року. Зима стояла. Але, як пригадують, погода була така, що сонечко світило весь день.

— Весілля традиційного у нас не було, — каже Ольга. — Бо обоє не дуже любимо великі вечірки з гучним застіллям. Ми повинчалися, пофотографувалися, щоб була згадка про цей день, і в колі найрідніших людей пообідали.

Найважливішим у цьому «ідеальному» весіллі для подружжя було таїнство вінчання. Їхній шлюб благословив отець Юрій у цер-

кві УПЦ Київського патріархату в Любешові. Пригадуючи, як усе було, Ольга говорить:

— Я не раз бувала на вінчанні в ролі фотографа. Чула слова, які священник промовляв нареченим. Але своє весілля — це зовсім інше. По-перше, минула церемонія дуже швидко. Зазвичай, коли фотографуєш, то чекаєш, коли всі процедури відбудуться. А тут якось на одному диханні все пройшло, на особливо піднесеній ноті.

Такий же спогад і у Василя:

— Я пам'ятаю, коли прозвучало запитання, чи готовий бути з Ольгою в радості й горі до кінця днів свого життя, то не обійшлося без сліз...

Розчулило таїнство вінчання, як каже подружжя, обох.

«З «ОСЕЛДЦЕМ» НА ГОЛОВІ КОХАНИЙ СТАВ СПРАВЖНИМ КОЗАКОМ»

З 2010 року Василь Корець — співробітник Національного природного парку «Прип'ять — Стохід». Вибрав, як каже, те заняття, до якого душа лежить. Оскільки працює чоловік у відділі рекреації та туризму, то літо — найцікавіша пора, бо ж то треба організовувати фестивалі, ту ж, уже традиційну, «Поліську регату», яку кожного року детально висвітлює газета «Волинь».

Дружина Ольга і дочка Оріся – наймиліші для Василя люди.

А перші кроки маленька Оріся зробила, коли тато був на війні...

У 2014-му, коли на Сході України почалося бойове протистояння, тобто ще до одруження, Василь і Ольга долучилися до волонтерства. Не відійшли від активної участі у громадському житті Любешова й після весілля. Були, звичайно, готові до того, що Василя можуть мобілізувати. І не робили з цього

трагедії, оскільки, вважають, інакше й бути не може, — чоловік повинен захищати свою Батьківщину.

— Мене мобілізували влітку 2015-го. Готовий був до цього, але попросив відстрочку, бо Оля ось-ось мала народити нашу донечку. Відстрочки не дали, але якийсь час я разом із колегою і другом Іваном Чесаком проходив службу в Маневичькому райвійськкоматі. Завдяки цьому мав можливість бути на пологах, бо ні я, ні Ольга навіть не уявляли, що може бути по-іншому. А коли народилася наша Оріся, то я вже у Старичах на Львівщині проходив навчання, а згодом по-

трапив у Мукачево — у 128-му бригаду. Там і новий 2016 рік зустрів. А в зону АТО нас відправили у травні.

Ось як пригадує той час Ольга:

— Я знала, що чоловікові обріжуть його довге волосся, бо ж то армія. Але ледь не плакала, бо ж я його тільки таким бачила — з косичкою. Тоді Василько сказав: «Для такої справи волосся не шкода». Зате він став із «оселедцем» справжнім козаком.

Більш як півроку служив Василь Корець на Сході України, хіба що у короткострокові відпустки приїжджав. У розлуці виручав мобільний зв'язок.

— І те, — каже Ольга, — що донька дуже схожа на чоловіка: дивилася на неї і ніби бачила свого Василька.

Кожного вечора подружжя спілкувалося по телефону. А ще Ольга посилала через інтернет фотознімки. Тож татко бачив, як його маленька Оріся вперше ступила босою ніжкою на траву, як вона свій характер показує — не хоче сидіти у візочку, а тільки стоїть під час прогулянки з мамою. Завдяки цим світлинам Василь щоразу ніби вдома бував, зустрічався з найдорожчими, наймилішими для нього людьми.

— Я не знаю, чи може бути кращий чоловік, — це зізнання я почула від молоді жінки.

Таке ж захоплення й у словах Василя, коли він говорить про свою дружину — справжню, як висловився, жінку.

— Я не знаю, чи може бути кращий чоловік, — це зізнання я почула від молоді жінки.

Сім'я Корців тішиться, коли всі вони разом.

Едгар Аллан По одружився із... 13-річною сестрою

● **ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ** «Як тільки я дивився в безодню її незабутніх очей, то думав лише про них! І про неї!»

Вперше книгу По я прочитала десь у 17. У пам'яті зостався післямак моторошного, приреченого і печального. Що коїться на душі в людини, яка ділиться таким коктейлем емоцій? Про нього пишуть, що йому пощастило, бо коли у 2 роки лишився сиротою, то потрапив у заможну і люблячу сім'ю. А я, спостерігаючи за своїм 2-літнім хлопчиком, який так багато розуміє і відчуває, думаю, яким тяжким буває щастя, коли кудись зникають найрідніші люди і їхня любов...

Оксана КОВАЛЕНКО

НАЗВАНИЙ БАТЬКО НЕ РОЗДІЛЯВ ЙОГО ПОЕТИЧНИХ НАХИЛІВ І ХОВАВ ЛИСТИ ВІД КОХАНОЇ

Едгара Аллана По у світі знають як особливого поета і письменника. Він першим з американців взявся писати у жанрі новели, першим писав і детективи. Чи не першим заробляв собі на життя винайково писанням. Славетний Конан Дойл стверджував, що кожне з його детективних оповідань — це корінь, з якого проросла література. А Герберт Уеллс про один з його творів сказав, що таке міг уявити тільки дуже ерудований розум. (Деякі твори По нащадки оцінили як зародження наукової фантастики.) А загалом По відомий оповідками у стилі жахів і містики, одним із провідних мотивів у яких є смерть вродливої молоді і коханої жінки...

За свідченнями сучасників, молодий Едгар був сором'язливим, але дуже симпатичним. Мав бліде одухотворене обличчя і великі темно-сірі очі... Був 2-річним хлопчиком, коли їхню сім'ю з трьома дітьми покинув батько, а невдовзі померла мама. (Обоє працювали акторами і мешкали в Америці). Діти потрапили у різні прийомні сім'ї, Едгару за таких обставин пощастило: нові батьки жили заможного, і друга мама, яка не мала своїх дітей, його просто обожнювала. Він ріс пещеним і навченим отримувати все, що захоче. Нова сім'я мала і чим пишатися: хлопчик був

допитливим, рано навчився читати і швидко засвоював нові знання. У 12 років почав віршувати.

Щасливі дні скінчилися, коли Едгар став студентом: пристрастився до азартних ігор і врешті названий батько (Джон Аллан), успішний торговець, відмовився сплачувати черговий борг. Майбутній великий письменник і поет покинув навчання. Приблизно у цей час він закохався у матір свого друга і дуже страждав, коли вона померла через менінгіт. Біограф По пише про його сильний душевний біль і про постійні сварки з батьком, який зовсім не розділяв поетичних нахилів пасинка, а тим паче його азартності. Подейкували, батько ховав листи від дівчини, з якою заприятелював Едгар і якій дав обітницю вірності. Проти цих стосунків були і її батьки — через те вона, не маючи ніких звісток, побралася з іншим. Молодий хлопець страждав і не розумів, чому його покинули.

“**Він ріс пещеним і навченим отримувати все, що захоче.**”

З кожним загостренням хвороби своєї Вірдж Едгар По любив її ще ніжніше і ще відчайдушніше тримався за її життя.

«ВОНИ НЕ ПІЗНАЮТЬ ОДИН ОДНОГО ЯК ЧОЛОВІК І ЖІНКА, ДОКИ МАМА НАРЕЧЕНОЇ НЕ ВИЗНАЧИТЬ, ЩО ДОНЬКА ГОТОВА ДО ТОГО»

Однак, йому було даровано ще одну зустріч із жінкою-дівчинкою. Мова про його шлюб з удівці молодшою кузиною (двоюрідною сестрою), ба більше — з неповнолітньою дитиною. Йому — 26, їй — 13. Після спроби заробляти на життя службою в американській армії, усвідомленням, що це точно не його справа, і новими сварками з названим батьком (який навіть не повідомив про смерть матері), Едгар По їде до родини рідних батьків. Кровні родичі живуть дуже бідно, але племіннику раді. Там Едгар По знайомиться з малою Вірджинією. Почуття між ними спалахують з часом. Певна річ, деякі родичі цього прийняли не могли. Як це — шлюб із дитиною! (Побратися із кузиною на той час не вважалося великим лихом.) Та мама дівчинки, рідна тітка Едгара, зуміла повірити в їхні почуття, тому благословила обох. Однак, пролунала й обов'язкова умова: вони не пізнають один одного як чоловік і жінка, доки мама нареченої не визначить, що дочка готова до того. Отож, Едгар і мала Вірдж таємно побралися у вересні 1835 року. Та дівчинці дуже хотілося побути у весільній сукні, тому за рік відбулося ще одне вінчання, святкове. (У свідоцтві про шлюб нареченої написали, що їй 21 рік). По

foto: rogram.securisityradio.blogspot.com

Він вставав уночі і йшов на цвинтар, де поховав молоду дружину, тужити.

Найзнаменитіші твори Едгара Аллана По:

«Вбивство на вулиці Морг», «Овальний портрет», «Серце виказало», «Ворон», «Золотий жук», «Поховані живцем», «Король Чума», «Падіння дому Ашерів», «Чортик протиріччя», «Маска Червоної Смерті».

іноді називав дружину сестричкою і завше ставився до неї, як до кришталевій вазі.

Вони дійсно були щасливими і ніжними одне з одним. Слова По дійшли до наших днів: «Я не бачу нікого настільки ж прекрасного серед живих, як моя маленька дружина». Едгар Аллан писав і таке: «Як тільки я дивився в безодню її незабутніх очей, то думав лише про них! І про неї!»

Матеріальний бік життя був складним. По працював редактором, критиком (відзначають, що справедливим і жорстким), публікував вірші, оповідання, але заробити великі гроші усе ж не міг. Бувало, через те заглядав у чарку. Дружина ж уміла виправдати його проступки і навіть не думала дорікати за злиденне життя. Чоловік вкладав те, що заробляв, у музичну освіту Вірджинії, яка мала навдивовижу прекрасний голос — любив слухати її спів, а ще навчав французької.

Їм було «виділено» 12 спільних років. Дівчинка-жінка розквітла, багато співала, вирощувала квіти. Аж поки зимового дня 1842-го під час співу у неї не лопнула кровоносна судина. Це був прояв сухот. Якийсь час Вірдж — при смерті, а Едгар мало не збожеволів. Він став більше пити. За кілька років опублікував поезію «Ворон»: у ній птах розмовляє з чоловіком, який тужить за по-

мерлою коханою дівчиною. Твір закінчується божевіллям і загибеллю чоловіка.

Вірш приніс По славу — став літературною сенсацією року, Едгара почали називати «Вороном» і запрошували декламувати поезію. Та навіть у гірші часи він має опору: молода жінка, як і її мама, вірила у геній Едгара Аллана По. Дружина допомагала впорядковувати рукописи, а теща навіть потайки (зять був дуже гордим) домовлялася з редакторами видань про публікацію творів. Сам Едгар відзначався дуже високою працездатністю — працював по 13 годин (редагував свої твори до тих пір, аж поки вони не набували досконалого, на його думку, вигляду). Його літературні досягнення часто залишалися малозрозумілими для більшості сучасників (були й низькооплачуваними) і змінювалися періодами зневіри та депресії.

Біограф По, американець Герві Аллен, написав, що духовне здоров'я Едгара дивним чином залежало від життя Вірджинії: «Вона втілювала єдино можливий компроміс в його спілкуванні з жінками — такому складному і витонченому, що зрозуміти, куди вели всі таємні відгалуження цього лабіринту, навряд чи кому-небудь вдасться». Що там приховувати — деякі сучасники писали, що романтик Едгар Аллан По закохався у поетесу Френсіс Осгуд

та присвячував їй вірші. Інша письменниця Еллет нібито приревнувала до Осгуд і «відкрила всю правду» молоденькій Вірджинії. Еллет і Осгуд полемізували публічно. Розгорівся скандал. Про поета стали ширитися чутки, що він несповна розуму. Сам По був страшенно обурений таким втручанням в його особисте життя, хоч справді писав «чуттєві» листи Осгуд (і сам як досить знаменитий чоловік отримував багато листів-освідчень від різних поетес і письменниць). Найгірше це вплинуло на Вірдж По, яка ще й читала анонімки про необачні вчинки чоловіка. З часом сухоти взяли своє. 30 січня 1847 року жінки не стало. Помирала вона важко, бо на той час у По не було грошей навіть на дрова. Однак, він тримав її за руки до останку — його силоміць відтягували від 24-літньої Вірдж. «Я розумів, надія для такого злочасного, як я, за межею цього життя».

... Едгар Аллан По пережив кохану на два роки. За цей час у нього з'явилися галюцинації та розвинулася манія переслідування злодіїв та жінки у білому, яка застерігала його від самогубства. Були і миті надії: він встиг знову зустрітися з тією, якій у молодості дав обітницю вірності. Йшлося навіть про шлюб — через роки після смерті По наготовлену ним обручку із його ж пасмом продали з аукціону... Та якогось вечора його знайшли без пам'яті і ймовірно пограбованого. На той час він мав 40 років. Невдовзі Едгар Аллан По помер, утім залишив по собі багато історій на роздум людства...

«По-справжньому людина щаслива: вона постійно очікує щастя, яке ось-ось наступить...»

Матеріал підготовлено за статтями сайтів
uk.wikipedia.org, [ru.citaty, tsitaty, javalibre.com.ua](http://ru.citaty.tsitaty.javalibre.com.ua), huminfakt.ru, incognita.day.kiev.ua.

Заповіді нежонатим на вус мотай — а парубоцького життя не покидай

● **ШЕРШЕ ЛЯ ФАМ** Понад 100 років тому художник-карикатурист Василь Гулак сформулював знамениті поради і колоритно їх проілюстрував (на фото)

Сергій ХОМІНСЬКИЙ

Українці споконвіку славилися не лише своїм умінням вирощувати хліб і до хліба, чи за потреби брати до рук шаблюку й давати добрячого прочухана зайдам-ворогам. Ми ще й завжди уміли сміятися. І це не раз нас виручало, бо в доброму гуморі таки легше давати раду всіляким негарздам.

Сьогодні ми пропонуємо вам ознайомитися із серією листівок столітньої давнини — «10 заповідей нежонатим» (про «10 заповідей молодим дівчатам» ми розповімо у червневому випуску «Так ніхто не кохав»).

Ці настанови парубкам усіх часів буремного 1918 року сформулював український художник і сатирик початку ХХ століття Василь Гулак. Достеменною інформацією про цього чоловіка вкрай небагато. Відомо, що жив він у Києві, як художник-карикатурист співпрацював із низкою тодішніх періодичних видань: «Київське життя», «Київська думка», «Цвях». Одних лише поштових листівок встиг створити понад 350...

Сприймати парубоцьку мудрість із «10 заповідей нежонатим» треба з гумором. Проте й не забувати: у кожному жарті є лише частина жарту...

Приміром, на перше місце Василь Гулак ставить заповідь бути гарним, веселим і не дуже п'яним. Воно й правильно! Бо пляшку горілки випити не гріх. І дві — теж не гріх. І піввідра, і навіть ціле відро! — Головне, братику, не нализатися, як та свиня...

А скільки метикуватої життєвої мудрості у пораді брати за дружину багату дівку. Щоправда, тут головне — одержати все належне від майбутнього тестя до весілля. Бо знаємо ми: «Це порося ще маленьке — забере, коли підросте!». Або «нащо вам той «Фольксваген» на євробляхах — наступного року «Мерса» на українській реєстрації подаруємо!».

Нема дурних: увечері — порося з «Мерсом» (ще й обумовлена сума червінцями на додачу!), зранку — йдемо до РАЦСу!

Але надто мощну дівку за жінку

не бери навіть із дуже великим приданим! Бо ж чи не щодня битим будеш... Зайдеш після роботи з друзями до корчми — а вона тебе вдома з макогоном зустрічає. А якщо вже на куму задивишся (всього ж два рази, в надійному місці — і жодна жива душа наче ж того не бачила!), то й пательнею твою макітру на міцність випробує!

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

А ось із третьою заповіддю — «Як ідеш до дівчини, то не наїдайся цибулі» — Василь Гулак таки промахнувся... Та ще й як! Нині парубок, від якого вишукано тхне благородним ароматом цього овоча, — найбажаніший наре-

Пляшку горілки випити не гріх. І дві — теж не гріх. І піввідра, і навіть ціле відро! — Головне, братику, не нализатися, як та свиня...

чений чи не для кожної панночки. Бо якщо в нього є гроші навіть на ЦИБУЛЮ, то на чорний кав'яр, червону рибу, трюфелі та іншу гастрономічну «дешевизну» вистачить і поготів!

І не тіш, парубче, себе ілюзією, що в тебе десь там залишається запасний аеродром: бо якщо ти не виконав дев'яту заповідь і не маєш наготові аероплана — спробуй ще чкурнути із того затишного родинного гніздечка!

Фото uprava-perovo.ru.

Вона хотіла сина

Початок на с. 20

— Ну, чекай, чекай...
Це я зопалу... давай подумаємо...

Ти — студентка. З дитиною вчитися і складати іспити тяжко.

— Владе, я все сказала.

— Та я готовий іти до загсу хоч зараз. Я ж кохаю тебе.

— Ні, краще завтра. Треба батькові сказати.

— Угу.

...Максим звістку сприйняв стримано. Він був радий народженню внука чи внучки, а от щодо Влада...

— Це буде хлопчик, тату.

— Звідки знаєш?

— Я завжди це знала.

Надя не хотіла пишного весілля. Але Максим наполіг.

— Ну, як вам? — хвалився Влад перед друзями. — Все тестеве добро — Надьчине придане. Заживу...

Влад кілька разів обережно заводив мову про дитину, мовляв, ранувано все-таки батьками ставати. Дружина сердилася. Він замовкав.

...Надя затрималася в бабусі. Почало темніти.

— Шкода, що батька нема вдома, аби приїхав за тобою. Виклич таксі. Або зателефонуй чоловікові.

— Бабусю, скільки тієї дороги?! Прогулянки нам з маленьким корисні. До речі, завтра йду до лікарки. Вже точно буду знати, що народиться хлопчик.

— Не заговорюй мені зуби.

Зателефонувала до Влада. Сказав, що не вдома.

Надя майже доходила до будинку, коли хтось із розгону збив її з ніг. Вирвав із рук сумочку. Боляче вдарив. Здається, вона впізнала нападника. Удар. Ще удар...її знайшов незнайомий

Я згадала, Владе. Все згадала. Це ти напав на мене і побив.

мий чоловік, який гуляв із собакою. До тьми прийшла в лікарні. Намагалася пригадати свого кривдника. Щось таке знайоме. Не змогла...Потім сказали про втрачену дитину. Нерви не витримали. Свідомість також...

— Ваша донька почала малювати, — сказав лікар-психіатр Максимові.

— Це добре чи зле?

— Можливо, вона через малюнки «розкаже», хто її скривдив. Бо спілкуватися вперто не бажає.

— А що вона малює?

— Дітей.

— У нас... у Надії є шанси на одужання?

— Так. Вірю, що вона впорається. До речі, чому її чоловік не провідує?

— Цікаво. А мені казав, що ходив до лікарні.

...Максим уже вкотре намагався розговорити доньку. Мовчала. Переглядав її малюнки. Надя малювала простим олівцем. Не знав, що у неї так талановито це виходить. За інших обставин радів би, але...

...Лікар утішав Максима: Надине здоров'я поліпшується. Але щойно заходить мова про чоловіка, одразу

замовкає і плаче.

— До речі, ваш зять так і не приїшов до лікарні провідати дружину. Він чогось боїться...

Коли Максим сказав, що Надю скоро випишуть, Влад сполошився і несподівано заявив:

— Я буду жити вдома. І ще... я хочу розлучитися.

...Минув час. Надя повністю оговталась після пережитого. І... втратила дар до малювання. Дивується: як це їй вдавалося? Працює у батьковій фірмі. З Владом давно розлучилася...

— Бабусю, я хочу народити дитину, — якось завела мову Надя. — Мені вже скоро тридцятка.

— Знайди порядного чоловіка, вийди заміж і...

— Я не хочу заміж. Хочу тільки дитину.

— Пліткувати будуть.

— Це найменше, що мене хвилює.

...Надя нікому не зізналася, від кого завагітніла. На батькове запитання відповіла:

— Сподіваюсь, ти будеш любити свого внука.

Максим привіз доньку на чергове обстеження.

— Як там наш хлопчик? — запитав, коли Надя вийшла з кабінету лікаря. — Треба бабусі зателефонувати.

— Усе гаразд. Він такий гарненький... Ой, здається, я побачила... Тату, зачекай хвилинку, зараз повернуся.

Надя вийшла на вулицю вслід за чоловіком і жінкою, якій ось-ось народжувати.

— Влад?! — гукнула.

Чоловік обернувся. Щось сказав жінці. Підійшов до Наді. Розгублено дивився на свою колишню дружину.

— Хм... Ти?! Вагітна? Вийшла заміж?

— А ти що тут робиш? — запитала Надя.

— Моїй дружині скоро народжувати. Кажуть, у лікарню треба.

— Я згадала, Владе. Все згадала. Це ти напав на мене і побив. Вирвав сумку, аби подумали, що це був звичайний грабіж. Ти вбив нашого сина. Ти не хотів, аби він народився. А потім боявся прийти до лікарні, щоб я не впізнала в тобі свого кривдника. Звісно, на волі краще, ніж у в'язниці.

У Влада затрусилися руки.

— Це було давно, — прошепотів перелякано. — Справу закрили. Ти хочеш?.. Ти вирішила?.. Ти скажеш?..

— Не хвилюйся. Нікому нічого не скажу. Хтозна, як відреагує твоя дружина, дізнавшись, що її чоловік убив свого першого малюка. Я не хочу, аби через тебе постраждала ще одна дитина.

— У нас буде двійня...

Фото glavcom.ua

На часі – полуничка!

● **СМАЧНОГО!** Це, напевно, найочікуваніші ягоди. Саме вони асоціюються з початком справжнього тепла. А ще – здаються такими спокусливими та бажаними... З дитячих літ усім нам полюбилися полуниці зі сметаною та цукром. Але з цих ягід можна приготувати стільки найрізноманітніших цікавих і небанальних страв та десертів!

САЛАТ «НЕСПОДІВАНКА»

Інгредієнти: 200 г полуниць, 200 г сиру фета, 1 пучок салату, 1 ст. л. кедрових горішків, 1 ст. л. бальзамічного оцту, 3 ст. л. оливкової олії, по щіпці цукру й білого меленого перцю, сіль за смаком.

Приготування. Зелень і полуницю помити й обсушити, виклавши на паперовий рушничок. Салат порвати на шматочки (не різати, щоб не гірчив). Полуниці нарізати великими шматочками, сир – кубиками. Для соусу в блендері збити до однорідної консистенції кілька ягід полуниці, оливкову олію, бальзамічний оцет, цукор, перець і сіль. Викласти в салатник зелень, полуниці, сир, посипати кедровими горішками і зверху полити соусом.

БІЛА РИБА З ПОЛУНИЧНОЮ САЛЬСОЮ

Інгредієнти: 150 г полуниць, 0,25 скл. зелені м'яти, 1 невеликий червоний перчик чілі, 1 ч. л. бальзамічного оцту, 1 ст. л. цукру, 0,5 кг філе білої риби, оливкова олія, рукола для подачі.

Приготування. У маленькій мис-

ці змішати перебрані й порізані кубиками полуниці, дрібно посічену м'яту, очищений від насіння і дрібно порізаний чілі, оцет і цукор. Поперчити до смаку і поставити сальсу в холодильник на годину. Розігріти сковороду на середньому вогні. За допомогою пензлика змастити рибу олією й обсмажити по 4–5 хвилин з кожного боку, до золотистої скоринки. Викласти рибу на порційні тарілки, подавати з полуничною сальсою та руколою – вони чудово поєднуються.

ПОЛУНИЧНЕ ВАРЕННЯ ЗІ СПЕЦІЯМИ

Інгредієнти: 1 кг полуниць, 1 кг цукру, 1 зірочка бодяну, 1 палочка кориці.

Приготування. Помиті й перебрані ягоди викладіть у каструлю, засипте цукром, залиште на 3 години, після чого поставте на вогонь, доведіть до кипіння і, проваривши 10 хвилин, відставте. Коли варення охолоне, знову доведіть його до кипіння. Потому додайте спеції, прокип'ятіть 10 хвилин і вийміть їх, а варення гарячим розлийте у стерилізовані банки й закатайте.

ЛЕГКИЙ ПОЛУНИЧНО-ШОКОЛАДНИЙ ДЕСЕРТ

Інгредієнти: 150 г свіжих полуниць, 200 мл жирних вершків (33 %), плитка білого шоколаду, 1 ст. л. цукрової пудри, 1 ч. л. какао-порошку.

Приготування. У невелику каструльку влити вершки, поставити на маленький вогонь і додати поламаний на шматочки білий шоколад. Постійно помішувати, до повного його розчинення. Не доводити до кипіння! Коли маса стане однорідною, зняти з вогню й повністю охолодити. Полуниці порозрізати на половинки або четвертинки чи перем'яти до бажаної консистенції. Викласти підготовлені ягоди на дно широких склянок або крем-нок, посипати цукровою пудрою і какао. Остиглий крем із шоколаду та вершків збити міксером і полити полуниці. Зверху посипати какао, шоколадом, покласти полуничку. Подавати на стіл відразу або ж охолодженим. За бажанням можна повторити пласти.

ПОЛУНИЦІ В ШОКОЛАДІ

Інгредієнти: 100 г шоколаду (чорного, молочного, білого – можна використати той, який найбільше любите, або ж усі три види), 250 г полуниць, 20 шт. маршмелу, зубочистки або декоративні шпажки.

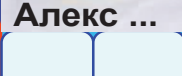

Приготування. Покладіть поламаний на шматочки шоколад у ємність для мікрохвильовки, увімкніть піч на 50% потужності і протягом 30 секунд розтоп'яйте шоколад, час від часу перемішуючи. (Можна розтопити й на плиті на водяній бані.) Полуниці помийте, очистіть від хвостиків та обсушіть на паперовому рушнику.

Варіанти подачі можливі різні.

1. Подайте в окремих тарілках добре охолоджені ягоди, маршмелу, зубочистки для їх наколювання і 3 ємності з підігрітим шоколадом. Вмочуйте і їжте ягоди та зефір.
2. Вистеліть деко папером для випічки. Наколіть на зубочистки полуниці й маршмелу (окремо). Вмочіть кожну у розтоплений шоколад, надлишок струсіть і покладіть на пергамент. Перед подачею охолодіть.

РОЗУМОВА АТАКА

						Давньоєгипетська богиня порядку	Буфер автомобіля	Жанр японської поезії		Композитор
			Фейхоа		Хижак родини котятих					
							Кохана Петrarки Хетська богиня			Мирослав ...
					Бог сну					
	Лінія поведінки когось				Ліва притока річки Урал					... де Бержерак, фр. письменник
				Залізонікелевий сплав						
	Спеціальне призначення на судні	Транснаціональна компанія		Ланцюг вулканів на півдні Ісландії			Річка в Китаї та Казахстані	Дорожня міліція	Провінція в Канаді	Гори в Болгарії
	Автор роману «Доктор Живаго»									
						Рослина родини бобових	Монарх в Боснії 12-14 ст.			Ярмо, кабала
 Боксер	«Мати богів» у Фрігії	Роман І. Ле		Бог у слов'ян		Відкриття, новачка, удосконалення				Загальна назва міст в Америці
								Річка у Закарпатській області		Мис у Франції
 Алекс ...			«... ла віста» Річка в Монголії			Розмір, величина чогонебудь				Бобова рослина
			Річка в Чілі	Троя						
	Місяць, коли опадає листя		Літак Туполева	Леонардо ... Вінчі						Відомий канадс. хокеїст 70-х р.
	Телеведуча ... Безулик			Грецький футбольний клуб						
				Душа фараона					Син Ісаака і Ревекки	Ам. актор, «Секретні матеріали»
				Острів у Тихому океані	Сорт столового винограду					
					«Щит і ...», художній фільм				Національна експертна комісія	Різка втрата сил
				Коефіцієнт трудової участі						
					Трилогія Скляренка «... на Київ»			Місто в Німеччині		Острів на Дніпрі
				Розділ мовознавства						
										Спів

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Місячник
«Так ніхто не кохав»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 31 серпня 2018 року.
Набрана і зверстана в коп'ютерному центрі
ТЗОВ «Газета «Волинь»

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Воли, 13

E-mail: takvolyn@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приміально – (0332) 72-38-94,
з питань реклами – (0332) 77-07-70,
приватних оголошень – (0332) 72-39-32,
розповсюдження – (0332) 72-38-94.

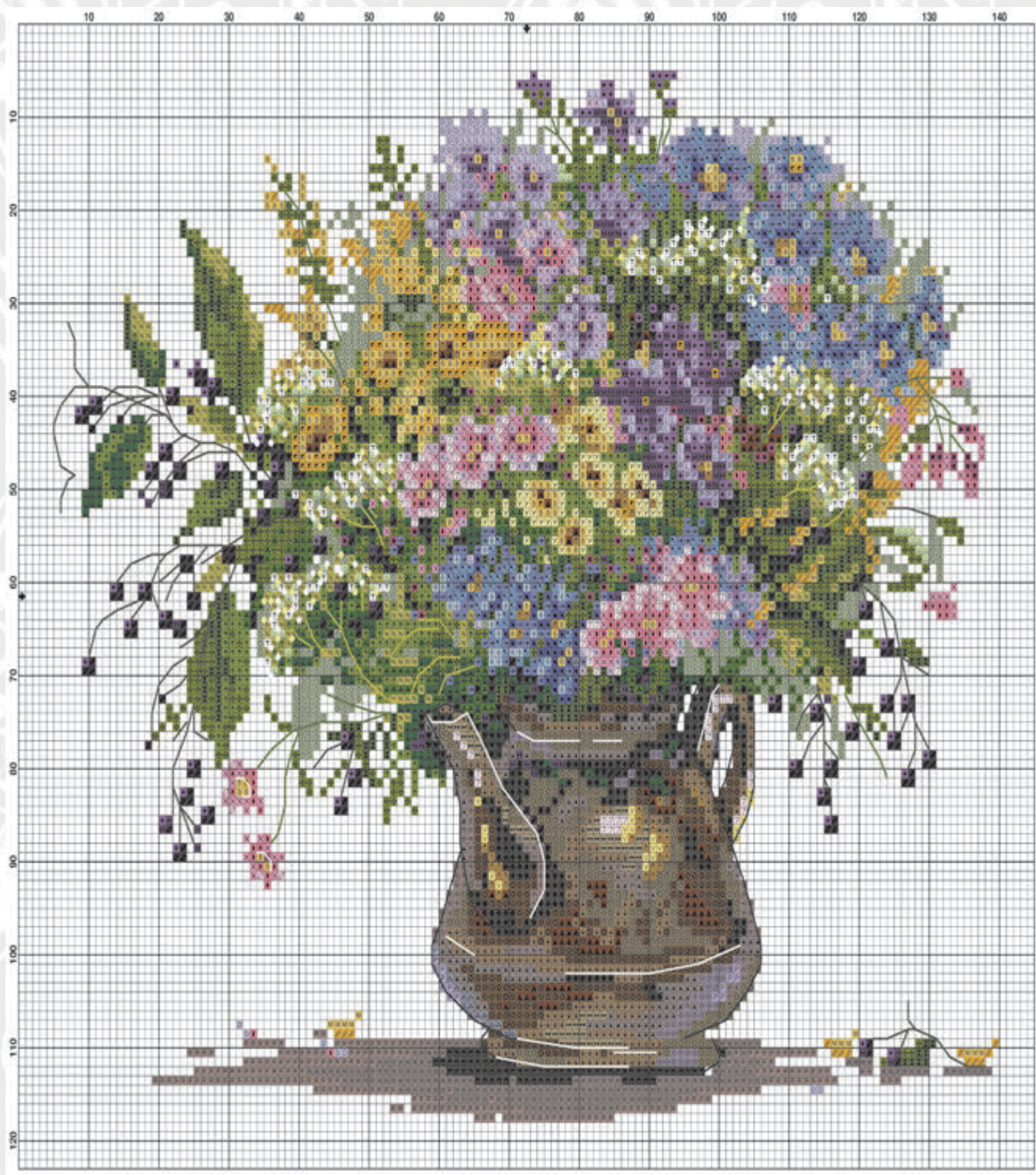
ТЗОВ «Газета «Волинь» п/р 26008055520122
КБ «ТришатБанк», МФО 303440 ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг – 20 сторінок формату А-4

Передплатний індекс: **60779**
Реєстраційний номер
Серія КВ №23543-13383Р

Віддруковано: ТОВ «Видавничий Дім
«Високий Замок», м. Львів, вул. Героїв УПА, 65
Тел.: (032) 2349007

Тираж **10 000** Замовлення №166

*«Слів на описи не трачу, словом не передаси
їх земної, безсловесної, дивовижної краси...
Ними кожен свою радість, власне щастя назива —
Квіти часто нам говорять втричі більше, ніж слова...»*

**Василь СИМОНЕНКО,
«Квіти».**

Вона хотіла сина

● **НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ** Владислав вибирав собі «коханих» вродливих, модних, з ногами «від вух». Але до штампа у паспорті не доходило. Деякі з дівчат, які мріяли про заміжжя з красунчиком, але зрозуміли, що чекати доведеться до сивого волосся, йшли від Влада. А декого сам залишав

Фото ukrainians.today

«Щоранку заглядала до ліжечка, сподіваючись, що лелеки вже принесли братика».

Ольга ЧОРНА

...**Н**адя стала черговою «жертвою» Влада. Хоча хлопець не проти був і одружитися. Не так на дівчині, як на її статках. Братів-сестер у неї не було. Удівець-батько займався бізнесом. І все добро, яке пристарався, відійде улюбленій доні. Й дідусі-бабусі щось підкинуть. Бо внучку люблять.

...Наді було п'ять років, коли не стало матері. Померла під час пологів. Мав народитися хлопчик. Надю готували до появи братика, аби потім не було ревнощів, що маленькому дістається більше уваги. І вона вже любила малюка. Складала у коробку свої іграшки, з яких «виросла». Щоранку заглядала до ліжечка, сподіваючись, що лелеки вже принесли братика.

Маму забрали до пологового

вночі. А вранці її не стало. І малюка також.

Надя не одразу зрозуміла, що трапилось. Навіть після похорону довго чекала на обох...

— Коли я буду така велика, як мама, тоді в мене буде маленький братик, — казала Надя. І продовжувала складати в коробку іграшки.

...У Максима, Надиного батька, були короткі романи з жінками. Але вдруге так і не одружився.

...Надя мала залицяльників. Але Влад добряче закрутив голову. Він це вмів. Тільки не поспішав знайомитися з родиною дівчини. Її батька побоювався. І недаремно. Максимові хлопець не сподобався. Доньці вирішив поки нічого не казати. Поділився думками зі своєю матір'ю.

“**Що ти таке кажеш?! Який аборт?! Не хочеш одружуватися — не треба. Без тебе впораюсь.**”

— Максиме, сину, ти так усіх хлопців від Надійки повідганяєш.

— Хай університет закінчить, а тоді про заміжжя думає. Куди поспішати? І той хлопчисько... Не лежить мені душа до нього...

...Коли Надя дізналася про вагітність, зраділа:

— У мене ж син буде? Правда?

— Ще не знаю, — відповіла лікарка. — Треба трішки зачекати.

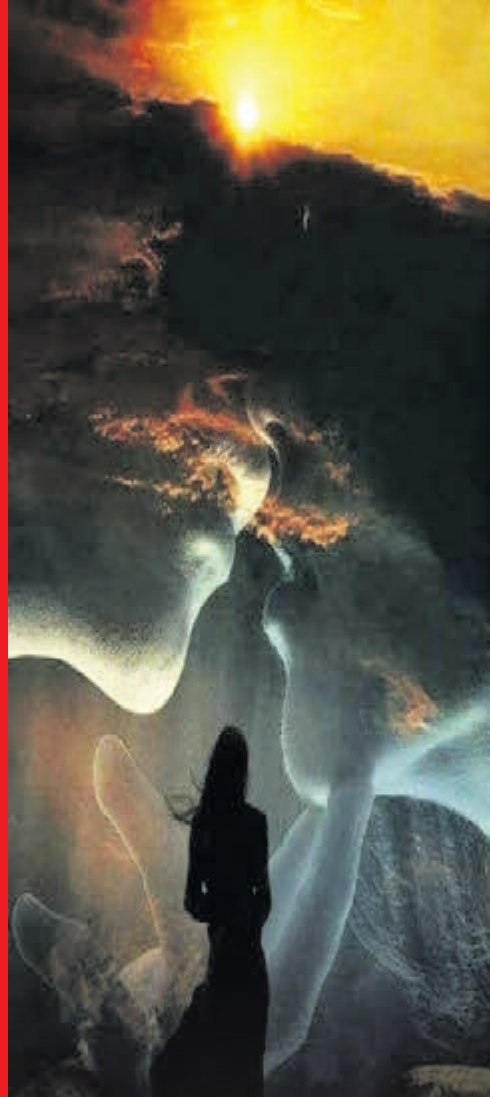
— Звісно, син...

Найперше про вагітність розповіла Владові. Той отетерів:

— У твого батька грошей на аборт не вистачає?

— Що?! Що ти таке кажеш?! Який аборт?! Не хочеш одружуватися — не треба. Без тебе впораюсь.

Продовження на с. 16

● **ЛЮБИСТОК**

ПІДПАЛЕНА ПОЦІЛУНКОМ

Ярослав ПАВУЛЯК

*Лежала, тремтіла осикою,
горіла, як я хотів,
і не жаліла скрипкою
за струнами почуттів.*

*Я всю постягав покрівлю,
аж видно було, як з корою
кроква твоїх обіймів
палала над головою.*

*Підпалена поцілунок,
горілиць горіла юнка.
Погасла, побігла над ранком,
ковтнувши багато мита,*

*а чутка селом ходила,
що в полі згоріла стирта.*